

trods den Opfordring, der er fket saavel fra den kjøbenhavnste Handelsstands Side som ogsaa fra Rigsdagens Side har taget Sagen med No og endnu ikke ser sig istand til at forelægge et Toldlovsforslag, men bebuder, at den senere hen i Samlingen maaste vil se sig istand dertil. Jeg tilstaar, at det har undret mig at se saa liden Interesse hos den høie Regjering for Landets materielle Fremskridt med Hensyn til Handel og Industri, og det undrer mig saa meget mere, som jeg veed, at den høie Regjering ikke kan være blind for, at Fremgangen særlig for vort lille Land beror paa den Maade, hvorpaa vi kunne gjøre os gjældende gennem vor Veliggenhed og øvrige Forhold, saaledes som jeg antydede for et Dieblit siden. Men maaste den høie Regjering ikke saa meget har henvendt sin Opmærksomhed paa vore kommercielle Forhold, som den derimod har koncentreret sin Interesse paa Landbruget. Jeg skal ganske vist indrømme, at der er forskjellige Poster paa Finantsloven, der vise Interesse for Landet, saaledes Forslag om Plantninger hji og her, Forslag om Forsøgsmeieri og overhovedet om at gjøre Landbohøjskolen til en mere frugtbringende og udmærket Institution, end den allerede er iforveien; i det Hele kan det jo ikke negtes, at Regjeringen interesserer sig for Landbruget, naar man ser, hvormange Poster der findes derom; dette glæder mig i høi Grad, og jeg haaber, at Alle ville paafikne det. Der findes ogsaa Forslag om at lønne Amtsdyrlæger, hvilket synes at vise, at der er en særlig Interesse for Veterinærvæsenet, der har bragt Regjeringen til at gjøre dette Forslag. Men alle disse Forslag ere dog tilsammen af en saa liden betydende Natur, at de ikke kunne tilfredsstille. Ved Forslaget om at lønne Amtsdyrlæger kan der dog være særlig Grund til at omtale Regjeringens Politik, eller hvad jeg skal kalde det, paa dette Omraade, som spiller en saa stor Rolle for vort Land. Den Produktionsgren, der foruden vor Skibsart og vor Handel giver Landet dets økonomiske Betydning, er nemlig vort Kvægopdræt og navnlig Exporten; men undersøger man, hvorledes Regjeringen er traadt op, eller hvilket Held den har havt, og hvilken Visdom den har udfoldet paa dette Omraade, føler man sig ikke overdrevent tilfredsstillet, men man føler, at det mulig gaar Regjeringen paa dette Omraade som paa Industris Omraade, at den ikke er nogen Fremskridtsregjering. Jeg skal kortelig omtale dette, idet jeg dog tillader mig at bemærke, at der er adskillige Sider denne Sag vedkommende, som jeg ikke vil ind paa idag, fordi der er anmeldt en Forespørgsel her i Thinget om Regjeringens Meriter med Hensyn til vor Kvægeport. Denne Forespørgsel omhandler imidlertid kun een Side af Sagen, nemlig Forholdet til Tyskland og selve Spørgsmaalet, hvorvidt der har været Grund til at begynde paa den Politikk, Regjeringen har inaugureret paa dette

Punkt; men der er andre Sider af Sagen, som den ikke omhandler, og disse finder jeg Anledning til idag at komme lidt ind paa. Jeg agter at indskrænke mig hertil, fordi jeg ikke ønsker at reise en Debat, der har sin naturlige Plads paa den Dag, Forespørgslen kommer for. Altsaa, hvad der ligger under Forespørgslen, omtaler jeg ikke; den Sag, jeg omtaler, er den Maade, hvorpaa Regjeringen har varetaget vore Kvægproducenters Interesser ligeoverfor Udlandet. Jeg maa maaste i Korthed give en lille historisk Fremstilling af, hvorledes denne Sag i det Hele har udviklet sig, for at man tilfulde derigennem kan forstaa, af hvilken Natur i det Hele taget den økonomiske Politik, Regjeringen følger, er paa dette Omraade. Det var ifjor i Marts Maaned, at der udbryd Lungefyge, det vil sige: Regjeringen erklærede, at det var Lungefyge, men det blev bestridt fra forskjellige Sider. Man har paastaet, at det ikke var ondartet Lungefyge, men det kan idetmindste jeg ikke disputere om, thi jeg er ikke Dyrlæge og kan altsaa ikke her gjøre nogen Mening gjældende mod Regjeringen. Derhos blev det pieblikkelig samtidig dermed erklæret, at denne Lungefyge kom fra Sverrig. Det er nu ganske forunderligt. Af de Dyr, der fik Lungefygen, vare ganske vist de fleste fra Sverrig, men der var to af de angrebne Dyr, som ikke vare fra Sverrig; det ene var fra Næstvedegnen og det andet fra Frederiksværk eller Frederiksfundssegmen. Altsaa — det er mig sagt siden, jeg har ikke Grund til at betvivle min Meddelelses Rigtighed, den er endogsaa i høi Grad detailleret — er det bekendt, at der var to Køer fra Sjælland, som strax havde Lungefygen. Mig er det ikke desto mindre ikke bekendt, at der fra Administrationens Side blev gjort noget Forsøg paa at anstille Undersøgelser i de paagjældende Egne af Landet, hvor disse Køer kom fra, men man indskrænkede sig til Erklæringen om, at Lungefygen kom fra Sverrig, og vi gif her lange i den Tro, at det kun var svenske Køer, der havde Lungefygen. Efter denne Erklæring fra Regjeringens Side gif den meget energisk frem; den erklærede Sjælland for smittet af Lungefyge og bekendtgjorde altsaa for hele Europa, at vi vare et af Lungefyge smittet Land; samtidig erklærede Regjeringen, at den forbyd Importen fra Sverrig. Det indskrænkede den sig imidlertid ikke til, den fik foretaget Undersøgelser i Sverrig, og det havde været ønskeligt, om Regjeringen ogsaa havde ladet foretage Undersøgelser paa Sjælland. Det gjorde den imidlertid ikke; den gjorde kun Skridt til, at der blev foretaget Undersøgelser i Sverrig, om der fandtes Lungefyge der eller ikke. Disse Undersøgelser bleve, saavidt mig bekendt, ledede baade fra svensk Side og fra dansk Side, og fra den sidste ved Regjeringens egen Lillidsmand. Undersøgelsen blev altsaa ledet baade af en dansk Mand og en svensk Mand og førte til det Resultat, at den svenske Regjering